

C V I L I D R E T A

Bio jednom neki mlinar, koji je bio siromašan, a imao je prelepu kćer. Jednom se dogodi da dodje pred kralja i da bi sebi stvorio ugled, reče mu: „Imam kćer, koja ume od slame da isprede zlato“. Kralj tada reče mlinaru: „To je veština, koja mi se veoma dopada; ako je tvoja kćer tako vešta, kao sto kažeš, dovedi je sutra u dvor, želim da je iskušam“. Kada je mlinareva kćer sutradan došla pred kralja, on je odvede u sobu punu slame, dade joj kolovrat i preslicu i reče: „Prioni na posao, ako ujutro ne ispredeš ovu slamu u zlato, moraš umreti“. Zatim zatvori i zaključa vrata, a devojka ostade sama u sobi.

Jadna mlinareva kći pade u očaj: nije znala kako da isprede slamu u zlato, a njen strah je bio sve veći, tako da je gorko zaplakala. Tada se iznenada otvoriše vrata i neki mali čovečuljak udje unutra rekavši: „Dobro večer, mlada mlinarice, zašto plačeš tako gorko?“ ---- „Ah“, odgovori devojka, „ovu slamu moram da ispredem u zlato a ne znam kako“. Na to će patuljak: „Šta ćeš mi dati ako to uradim umesto tebe?“ ---- „Daću ti moju ogrlicu“, odgovori devojka. Čovečuljak uze ogrlicu, sede za vreteno i vrrrrrr, vrrrrr, vrrrr, tri puta provučeno i kalem je bio pun. Onda je stavio drugi kalem i vrrrr, vrrrr, vrrrr i drugi je bio pun namotanog zlata. I tako redom sve do jutra, kad je sva slama bila ispredena, a svi kalemovi puni zlata. Kada je granulo sunce pojavi se kralj i kad ugleda zlato, začudi se i obradova, a u srcu mu se rodi jos veća pohlepa za zlatom. Odvede on devojku u drugu sobu punu slame, mnogo vecu od prethodne, i naredi joj da za jednu noć isprede svu slamu u zlato ako joj je život mio. Devojka nije znala šta da radi i poņovo briznu u plač. Vrata se opet otvoriše a na njima se pojavi patuljak i reče: „Šta ćeš mi dati, ako ti ispredem slamu u zlato?“ ---- „Moj prsten s ruke“, odgovori devojka. Patuljak uze prsten pa sede za kolovrat i poče da prede i do jutra je sva slama bila ispredena u sjajno zlato. Kralj se mnogo obradovao kada je ugledao silno zlato, ali je njegova pohlepa bila nezasita. Odvede on mlinarevu kći u još veću prostoriju punu slame, pa joj reče: „Sve ovo moraš da ispredeš preko noći, a ako uspeš, bićeš moja žena.“ U sebi je mislio: „Pa neka je i mlinareva kći, bogatiju ženu neću naći na celom svetu.“ Kad je devojka ostala sama pojavi se patuljak i po treći put i reče: „Šta ćeš mi dati ako ti još ovog puta ispredem slamu u zlato?“ ---- „Nemam ništa više da ti dam“, odgovori devojka. „Obećaj mi onda da ćeš mi dati svoje prvorodjeno dete kada postaneš kraljica.“ „Ko zna sta će se iz ovog izroditi,“ pomisli mlinareva kći koja nije znala kako da se izbavi iz nevolje što ju je snašla. I tako ona obeća patuljku ono sto je tražio, a on joj za uzvrat još jednom isprede slamu u zlato. Kada je kralj ujutro došao i zatekao zlato koje je želeo, odluči da se oženi devojkom. Bila je velika svadba i tako lepa mlinareva kći postade kraljica.

Posle godinu dana rodi ona predivno dete, a na patuljka je potpuno zaboravila. On se jednog dana iznenada pojavi u njenim odajama i reče: „Došao sam da mi daš ono što si obećala!“ Kraljica se uplaš i ponudi patuljku svakojaka blaga kojima je kraljevina obilovala samo da joj ostavi dete, ali patuljak na to reče: „Ne, nešto što je živo mnogo mi je draže od sveg blaga ovog sveta!“ Kraljica stade da plače i jauče na sav glas, tako da se patuljak sažali i reče: „Dajem ti tri dana da otkriješ kako mi je ime i ako pogodiš moći ćeš da zadržiš dete!“ Kraljica je celu noć razmišljala o imenima koja je ikada čula, a onda posla glasnika da se raspita širom zemlje kakvih sve imena ima. Kada je sutradan patuljak došao ona poče da redja imena: Kaspar, Melhior, Balcer, i tako je

redjala sva imena koja je znala, ali je patuljak kod svakog imena govorio: „Tako se ja ne zovem“. Drugog dana se raspitala u susedstvu kako se ljudi zovu, i redjala je čovečuljku najneobičnija i najredja imena: „Zoveš li se možda Ripenbist ili Hamelsvade?“ Ali patuljak je uvek odgovarao: „Ja se tako ne zovem.“ Trećeg dana vrati se glasnik i ispriča kraljici: „Nisam saznao ni za kakva nova imena, ali kada sam na jednom visokom brdu zašao u gustu šumu, Bogu iza ledja, ugledah jedan kućerak. Pred kućicom gori vatra, a oko vatre skakuće smešan čovečuljak, poskakuje na jednoj nozi i pevuši:

„Pogodit' mi ime neće,
sutra dete sa mnom kreće,
ne može da odgoneta
da se zovem Cvilidreta!“

Možete da zamislite koliko se kraljica obradovala kada je čula to neobično ime. Ne prodje mnogo vremena a patuljak se pojavi i upita: „Pa, gospodjo kraljice, kako se zovem?“ Ona ga prvo upita: „Zoveš li se Kunc?“-----„Ne.“ „Zoveš li se Hajnc?“-----„Ne.“

„Zoveš li se možda Cvilidreta?“

„To ti je sam djavo rekao, to ti je sam djavo rekao“, urlao je patuljak udarivši od besa desnom nogom toliko jako u zemlju da se do pojasa u nju zabio, a onda je u svom besu zgrabio levu nogu obema rukama tako da se rastrgao na dva dela.